

γρήγορα. Κάμετε λιγάκι θάρρος. Θά μάς πάρη τὸ τραίνο καὶ θὰ φθάσουμε γρήγορα· ἔλατε! ἔλατε!

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δέν τὸν ἕκουεν. "Ητο βυθισμένος εἰς ἐντελῆ ἀναισθησίαν" καὶ ὅταν ὁ Λίλυβελ τοῦ ἐσκύωτος τὴν κεφαλήν, ἔπειτα πάλιν ἀδρανῆς ἐπάνω εἰς τὸ φύλλινον προσκέφαλαιον.

"Δέν μ' ἄκουει! εἶπεν ὁ Λίλυβελ ἀπελπισμένος" τί νὰ κάμω; Τὸ τραίνο θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ μας ἴδῃ· εἴραστε πολὺ μακρὺ καὶ πρέπει νὰ πάμε ἔκει κάτω.

Τῷ δόντι ἡκούετο μία μακρυσμένη βοῶς· κινουμένης ἀμαξοστοιχίας, ὃ δὲ Λίλυβελ, διὰ μέσου τῶν κορμῶν τῶν πεύκων, διέκρινεν ἐν φῶς ἀμυδρόν, τὸ ὄποιον τῷ ὑπέδειξε τὴν διεύθυνσίν που ἔπειτε ν' ἀκολουθήσῃ.

Τότε, λίθιών τὸν Φίλιππον εἰς τὰς ἀγκάλας του, μὲ πᾶσαν προσοχήν, ὡς διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ, ἥρχισε νὰ περιπατῇ, νὰ τρέχῃ μᾶλλον. Ἀλλὰ μὲ δλον του τὸ θέρρος, τὸ ἐγχειρηματικόν τοῦ ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του καὶ μετὰ πορείαν ὄλγων λεπτῶν, ἡναγκάσθη νάποθεση ἐλαφρῶς τὸ φορτίον του ἐπὶ τῆς χλόης καὶ νὰ σταματήῃ διὰ νέναπνευσήρ.

Κατόπιν ἐφορτώθη τὸν Φίλιππον καὶ διήγυνε πάλιν ἐν μικρὸν διάστημα.

(Ἔπειται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ
(Συνέχεια· τὸ σελ. 340)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'
ΕΥΤΕΡΗΝ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗΝ, ΜΑΡΟΥΛΑ
ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. (Τρέχει περικαρῆς πρὸς τὴν Εὐτέρην· αἱ θυγατέρες τῆς τὴν ἀπολούθησιν δειλὰ καὶ συνεσταλμέναι.) "Ω! Εὐτέρην μου! παιδί μου! Εσύ είσαι; Πώς ἐμεγάλωσες καὶ τί εὔμορφη ποῦ μου ἔγινες! εἶδα τὸ ἔτος νὰ σε γνωρίσω.

ΕΥΤΕΡΗΝ. (Χωρὶς τὰ τὴν κυττάζη.) — Καλὴ μέρα, χυρὰ Χρυσῆ· καλημέρα.

Κα. Χρυσ. (Μὲ ἀραικὰς ἀρκάδας.) "Ελα ἔδω, κόρη μου, νά σε ἴδω. Ελα ἔδω νά σε χορτάσω. Τὶ γλήγορα ποῦ μεγαλώνουν τὰ κορίτσια! Εσύ είσαι ποὺ σε κρατοῦσα· ἐτὴν ἀγκαλιά μου; νά... εἶται... ἐται... (Τὴν ἀγαγκαλίσεται καὶ τὴν φιλεῖ.) "Ω, τὶ χαρά!

ΕΥΤΕΡΗΝ. (Ξεφωτίζει.) "Ω! Μή με σφίγγης, σὲ παρακαλῶ, τόσω δυνατά· πονῶ.

Κα. Χρυσ. — "Α, τώρα βλέπω μου· εἶγινες μικραγγήγη! Αλλη φορά δμως καὶ τὰ γάδια σου ἀρεσταν καὶ τὰ φιλά...

ΕΥΤΕΡΗΝ. (Χωρὶς τὰ διακόψη τὴν ὄργαστην τῆς.) "Ε, δταν είνε κανένας μικρός· ἀλλὰ τώρα πειά...

Κα. Χρυσ. — (Πέρας τὴν Γιαρρούλαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν Εὐτέρην.) Νά, ἔδω είνε ἡ Γιαννούλα μου. Είχε μία χαρὰ ποῦ θὰ σ' ἔβλεπε! πώ, πώ, πώ!

'Αλήθεια, Γιαννοῦλα; 'Ιδεις τὶ μεγάλη καὶ τὶ δυνατὴ ποῦ ἔγινε καὶ αὐτή· όχι δμως εὔμορφη σὰν κ' ἔσταν... (Πρὸς τὴν Γιαρρούλαν.) "Ελα λοιπόν, Γιαννοῦλα. Τὶ πηγαίνεις ἔτσι πίσω-πίσω σὰν; τὸν κάθουρα!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ελα λοιπόν, χυρὰ Χρυσῆ;

ΕΥΤΕΡΗΝ. — "Εχει δίκηρο, χυρὰ-Χρυσῆ. Μήν την βασανίζεις!

Κα. Χρυσ. — "Οχι, όχι, θὰ πάρη θάρρος. (Πρὸς τὴν Γιαρρούλαν.) "Ελα λοιπόν, καὶ σύ, Γιαννοῦλα, κλαῖς; Καὶ σύ, χυρὰ Χρυσῆ; Μὰ τὶ ξέχετε: Μήπως είνε κανένας δρωστος εἰς τὸ σπίτι;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μπᾶ! καὶ σύ, Γιαννοῦλα, κλαῖς;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ντρέπουμαι, μάνα!

ΕΥΤΕΡΗΝ. — "Εχει δίκηρο, χυρὰ-Χρυσῆ.

Μήν την βασανίζεις!

Κα. Χρυσ. — "Οχι, όχι, θὰ πάρη θάρρος.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μπᾶ! τὶ είνε αὐτά;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Είσαι γρήγορη λοιπὸν ξέχαστος τὴν Ιουλία σου;

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Δέν σου τὸ ἔλεγα, μάνα,

πῶς ἡ Ιουλία είνε πιὸ καλή;

ΙΟΥΛΙΑ. — (Λαμβάνουσα τὴν χειρά της.) "Ω τὸ χρυσό μου! "Ελα ἔδω, ψυχή μου, νά σε χαρώ. Πώ; την ἀγαπῶ ἔγω την Μαρούλα μου!

ΜΑΡΟΥΛΑ. — (Την πολιτική της) Εύχαριστης στῶφαντας τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ιπταὶ τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Δέν πταιμε ἔμεις.

Κα. Χρυσ. — "Οχι, κόρη μου, είνε ἡ ίδια... Μα φιλεται ποῦ μας ξέχαστε πειά...

Κα. Χρυσ. — Δέν πταιμε ἔμεις.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ε, τὶ νὰ γίνη! Εμεῖς, βλέπεις, δέν είμαστε πλούσιοι καὶ εύγενεις...

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ιπταὶ τὸν ιανόν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ονειρεύεται, χυρὰ Χρυσῆ:

Ποιδί σέ τα είπε αὐτά;

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Η Ιουλία, ἡ δική μου ἀδελφή, θὰ μας δεχθῇ καλλίτερα ὡς ἔκεινη είνε καλή... τὸ ένωρο ἔγω!

ΙΟΥΛΙΑ. — Ονειρεύεται, χυρὰ Χρυσῆ:

Ποιδί σέ τα είπε αὐτά;

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Η δική μου ἀδελφή καὶ διτεῖς είνε καλή... τὸ ένωρο ἔγω!

Κα. Χρυσ. — (Μὲ παράποτον.) "Α δέν το πιστεύω, δέν το πιστεύω... θά μας ξέχαστε πειά...

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Δέν πταιμε ἔμεις.

Κα. Χρυσ. — Ούτε καὶ αὐτή...

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Αδέν πταιμε ἔμεις.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΕΥΤΕΡΗΝ. — Επειτα τὸν ιανόν.

Κα. Χρυσ. — Επειτα τὸν ιανόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Επειτα τὸν ιανόν.

σαν πολλά κορίτσια. — Η Αθηναϊκή διαπλάσει τὸν Τουκρίδαν καὶ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα. (τὸν δόποιον δώμα παραχαλεῖ νὰ μὴ κάμην παιδικὰ πνεύματα εἰς βάρος της, διότι... θυμόνει.)

ὁ Δῶρος Κεχώτης τὸν δέαν, τὸν Ηραΐκην Πάργαν, τὸν Οραλαν Πρέγκηντρ καὶ τὸν Ναστραδόν Χερτζανήν ή Χρυσῆ Βεταλούνδη τὴν Μαντρογράφη Θάλασσαν καὶ τὸν Λεοντόκαρδον Λεοντίδην Ηλιαράτην Μαργαρίτα τὴν Πομενικήν Φλογέαν καὶ τὴν Ευαίσθητον Καρδίαν, ἐρωτᾶ τὴν Νεράδα τοῦ Γιαλοῦ ἐν βλέπε τὴν φίλην της, μὲ τὴν δόποιαν ἡτοῖς ἀχώριστοι καλοκαίρι — Η Πετρώδης Παραλία πληροφορεῖ τὸν Ήνονχονταρίαν Αεράκην διὰ τῶρα τὴν ἐπισκέπτεται ή Εσπερινή Γαλάτην, ἀλλ' ὅχι κινέθε βράδυ. Τὸ δόμον τῆς δὲν τοῦ το λέγει. — Η Μαρόν Θάλασσα πληροφορεῖ τὴν Ἀττικήν Μέλισσαν διὰ μόνον τάργκα τῆς εἰμιορεῖ νὰ τῆς εἴηται; Ρ. Α. Κ. διαπλάσει δὲ τὴν Λορούνην Πεταλούνδαν τὸν Δεοντόκαρδον Λεωνίδαν καὶ τὴν ἀδελφήν του. — Η Μαρουσιώτισσα πληροφορεῖ δύοντας καὶ δύος δοῖς τὴν ἡρώτησαν διὰ δύοντας Ελένην Γ. Λαμπτίρην καὶ διὰ κατοικεῖ ἐν Αθήναις ἀπὸ τοῦ προσχοῦ δὲ φύλλου ἄλλαξε φευδώνυμον.

Ἄποδ ἔτα γλυκὸν φιλάκι στέλλει η Διάπλαση εἰς τοὺς φίλους της; Παχύνη Τσίρον, Εδυνχῆ Θητηγήν (Χαρών πολὺ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν) Συριαγγή Σφύρρα (ἔστελλε τὸ βραβεῖον). Διαδότος (ἔστελλε καὶ τὸ φῶτα 40) Χιονισμένον Τρυφηροστόρ (τὸν δόποιον εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαλδων.) Αγδένα τῆς Λέσβου (ἡ συστημένη ἐλήρηση) Πετρώδη Παραλία, Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου κατ.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγέλλει πρὸς ἀποστολὴν πολαιῶν φύλων τῆς «Διαπλάσεως» θεότεληνται, ἢν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. «Εκατοντάνιον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμάται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1896) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Αἱ λόσεις στελλορται μέχρι 2 Δεκεμβρίου.

600. Λεξιγραφος.

Ποιὸ ζῶον εἰμιορεῖ εὐθὺς καθένας νὰ το κάμῃ ἢ τοῦ δοποῦν δὲ μίαν ἐν γράμμα καὶ ποτάμι; Εστάλη ὥστε τῇ Πέτρᾳ Σκανδάλου

604. Απεγγιγαντιανή μηδέδεις.

Κοντὸς κοντὸς καλόγερος παλουκια φορτωμένος.

Εστάλη ὥστε τοῦ διαδότου

602. μωσαεκέν.

Ο 'Αχιλλέν, δὲ Θάμυρις, δὲ Δήμους καὶ δὲ Ζήνιον, μ' αὐτούς καὶ δὲ Αγάθωρχος προσέρχεται ἀριόνων προθύμως πάσαν συνδρομήν καὶ παρευθύς προβάλ-

[λει] μία θεά ἀρχαῖκη μὲ κράνος 'ετο κεφάλι.

Εστάλη ὥστε Δημοσ. Ι. Τζίλου

603. Κυβόλεξον.

1. Εἶμαι χρήσιμον πολὺ θρίσκομαι 'ετο μαγειρεῖ

2. Δυὸς κοριτσι εἶχα ἐγώ ξακουστό 'ετο ιστορία

3. Πατήρ οὐλων τῶν ἀνθρώπων εἰμ' ἐγώ μην ἀπορής

4. Σὲ μιάνησον τῆς 'Ελλάδος εύρεμεν ἀνείμπορης

Εστάλη ὥστε τοῦ Τικ-Τάκ

604. Ρόμπος.

Τὸ πρωτονκαὶ τὸ ἔσχατοι θεόδης εἰς τὴν Βεγγάλην καὶ πόλιν πρέπει για σταυρὸν νὰ βρῆς πολὺ με-

[γάλην] τὸ δεύτερον γουν σύνδεμος ἀπὸ αὐτούς πουκέρεις;

τὸ τρίτον μου ως μέλος σου 'ε τὸ σῶμα σου θα

[εῦρης]

τὸ τέταρτον μου βῆμα τί, σημαίνει δε φροντίσω, νὰ είναι πρέπει κάθε τί ωσδεν ἐμέ, νομίζω·

οἱ ἵπποι μὲ τὸ ἔδομον πολὺ εὐχαριστοῦνται,

ἄνθος εἰνε τὸ σύδουν δι' οὖ ἀγροὶ κοσμοῦνται.

Εστάλη ὥστε τοῦ Χειμωνάνου

608-609. Επανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστη;

τῶν κάτωτι λέξεων, σχημάτισον τὰ δύομάτα 5 πτηνῶν.

1. Θουντρίο. 2. Νιραχονά. 3. Σετρεπάρι.
4. Ροδάλυχος. 5. Δορείσια.

Εστάλη ὥστε Κ. Π. Χρονούσιου.

610. Διπλῆ μηροστεγής

Τάρχικα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα νήσου, τὰ δὲ δεύτερα μᾶς τῶν Μουσῶν. 1. Λραχίδος στρατηγῆς. 2. Καυκάσος ποιητῆς. 3. Φυτόν. 4. Βασιλίσσος τῶν 'Αμαζόνων.

Εστάλη ὥστε τοῦ Βασέρου.

611. Ελληποσύμφωνον.

ο-αυοοο-ειε-αυοοο-

Εστάλη ὥστε τοῦ Αναρμίου Σπίρου

612. Φωνηστόβλεπον

κ στε-''-μνη-τ πτρ-κ-μτρ-γγ-λλ-κ-πτρ.

Εστάλη ὥστε τοῦ Μενδελόνου.

613. Γρόφος

Η τ Ε

1 1

Εστάλη ὥστε Θραυσμάτου Θ., Ζευκούσου

ΑΥΓΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀντίστοιχων τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1896

502. Νιν (Ν.Μ.). — 503. Εστία (έστι-Δ).

— 504. Ύδρα, Ήρα — 505. Ροδᾶ, δρᾶ.

506. Τὸ σιτάρι ποῦ τὸ πηγαίνουν 'ετο μηνο καὶ γίνεται ἀλεύρι. — 507-508 1. Όφες, ὄψις, ὄψιν, δόφον, δρόν, πόρον, πόδον, πόθων, Πόθω, 2. Άγρων, ἄγον, ἄγος, ἄλος, ἄλλος, ἄλπης, πάλης. Πάλη.

509. Μ Α 310-314. Η ἀντικατόστατη Π Ε Ρ σις γίνεται διὰ τὸν γραμμάτων Ρ Ο Ι, ν, αἱ δὲ σχηματιζονται; λέ-
Σ Ι Ν Α έτεις εἰνε: σημειον, καινός,
Ι Ν Ιάπων, Νικιάς, ιανός. — 515.
Ν Υ Ν Ι ΑΙΓΑΙΟΝ, ΗΙΕΙΡΟΣ, ΙΑΙΣ-
Η Α Σ Ο Σ (1, ΑΙΑΙα, 2, ΙΟΔας,
3, ΓΡΙΦος, 4, ΑΙΣιων, 5, ΙΕΘει. 6, ΟΠΟιος,
7, ΝΗΣος). — 516. Καθ' οὗ καὶ διατηρεῖται παραδίδει, καὶ διατείνεται παραδίδει.

Τὴν ἑσπέραν, εἰς τὰς ἔξ, ἑστάθμευσαν

ὑπὸ τοὺς ιδίους σχεδὸν δρους, ὑπὸ τοὺς

δόποιους εἰχον σταθμεύση καὶ τὴν προγονιμένην ἡμέραν. Τὴν ἐπομένην, ἀνα-

χώρησις ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωιγῆς ὥρας καὶ πορεία κοπιώδης δι' ὅλης τῆς τῆς ἡμέρας.

Τὴν ἑσπέραν, εἰς τὰς ἔξ, ἑστάθησαν

τὸ δυσκολώτερον εἰχε γίνη δι-

τοι η «Εύδρομος Οικία» είχεν ἀνέληθη

ὅλον τὸν ἀνήφορον καὶ εύρισκετο εἰς τὸ

ὑψηλότερον μέρος τοῦ πόρου, ἀπὸ τὸ

δόποιον ἡρχίζει πλέον κατήφορος. Η ἀ-

μαξια τῶρα θὰ ἡκολούθει τὰς δυτικὰς

κλιτεῖς, τὰς διευθυνομένας πρὸς τὴν

Εὐρώπην.

Τὴν ἑσπέραν ἔκεινην — 6 Πουλίου, —

ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν εἰσόδον ἐλικοει-

δοῦς στενωποῦ, κατὰ μῆκος τῆς δόποιας,

δεξιά, ἔξετείνετο ἐν δέσος πυκνόν.

Ζῷα καὶ ἄνθρωποι είχον κομιάση

πολὺ. Πνιγηρότατος ἡτο ὁ καύσων ὀληγ

ἔκεινην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸν ἀνατολι-

κόν, ὅριζοντα ήσαν συσσωρευμένα νέφη

πυκνά καὶ μαῦρα, ἀνερχόμενα ὀλονέν.

Ζῷα καὶ ἄνθρωποι είχον κομιάση

πολὺ. Σέργιος ήτοιμάτετο νὰ προ-

πορέθη, διὰ τὸν πέρο-

λαβεν ὁ Ορτικ είπων:

«Θέλετε νὰ φύλαξουμε πρῶτοι ὁ Κίρ-

σεφ καὶ ἔγω;

— «Οπως θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος

Σέργιος ήτοιμάτετο νὰ προ-

πορέθη, διὰ τὸν πέρο-

λαβεν ὁ Ορτικ είπων: